

Підвищення екологічних стандартів: Зростаюча увага до проблем екології змушує компанії та країни розглядати альтернативні джерела сировини, а також шукати більш екологічно чисті методи видобутку та обробки мінералів.

Технологічні інновації: Розвиток нових технологій, таких як розвідка за допомогою супутників, автоматизовані системи видобутку та обробки, а також використання штучного інтелекту та розумних систем управління, дозволяє оптимізувати процеси видобутку та зменшити вплив на навколишнє середовище.

Міжнародне співробітництво: У зв'язку зі зростанням глобального попиту та складних геополітичних відносин, країни все більше сприяють міжнародному співробітництву у сфері мінерально-сировинних ресурсів. Це включає спільні проекти видобутку, торгові угоди та обмін технологіями.

Стійке управління ресурсами: Стійке управління мінеральними ресурсами стає все більш важливим аспектом для країн та компаній. Це включає розвиток стратегій збалансованого розвитку, впровадження екологічно чистих технологій та заходів зі збереження природних ресурсів.

Доступ до мінеральних ресурсів в арктичних регіонах: З відтеперішнім зменшенням об'єму льодовикових покривів в арктичних регіонах, зростає інтерес до видобутку мінеральних ресурсів у цих районах. Це ставить під загрозу екосистему та спричиняє міжнародні суперечки щодо прав на експлуатацію цих ресурсів. В цілому, глобальні тенденції у сфері мінерально-сировинних ресурсів вимагають спільних зусиль країн та компаній для забезпечення стійкого розвитку, ефективного використання ресурсів та збереження навколишнього середовища [1]

Висновок: Мінеральні ресурси є важливим джерелом економічного розвитку для кожної країни. Їх стан та перспективи видобутку визначають майбутній розвиток національної економіки та добробут суспільства. Однак для забезпечення сталого розвитку необхідно забезпечити ефективне використання ресурсів, захист навколишнього середовища та справедливий розподіл доходів від їх експлуатації.

Список літератури

1. [ACTUAL PROBLEMS OF MODERN SCIENCE автор International Science Group ст. 58,89.]
2. [Стаття <https://ips.ligazakon.net/document/F980188?an=1> ст. 1,32.]
3. [Стаття <https://core.ac.uk/download/pdf/33756495.pdf> ст. 1,25.]

МІЖКУЛЬТУРНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ МЕДИЧНОГО ПРАЦІВНИКА

Кононенко С.В.

Полтавський державний медичний університет, м. Полтава

Надання якісних медичних послуг фахівцем – це пріоритет та першочергове завдання медичного працівника. Проте на високому професійному рівні медик повинен володіти і низкою якостей, які

допомагають йому комунікувати з пацієнтом, надавати психологічну, моральну підтримку тощо. Однією з таких рис фаховості медика є володіння міжкультурною компетентністю, яка сприяє налагодженню спілкування в контексті лікувального процесу з представниками різних культур, поглядів, національностей, вірувань, традицій. Міжкультурна комунікація стосується того, як люди сприймають і діють у міжкультурних ситуаціях, як культурні відмінності впливають на мислення і дії. Розуміння різноманітних міжкультурних викликів сучасних мультикультурних суспільств стає все більш важливим у медичному контексті.

Медична послуга – це конкретні стосунки між пацієнтом та медичним працівником, що складаються з індивідуальних комунікативних актів, тобто комунікації. Комунікація супроводжує відносини пацієнт–медпрацівник від запису на прийом до завершення лікування хворого, включаючи в себе як збір анамнезу, так і інформаційні бесіди-дискусії про необхідні діагностичні та терапевтичні процедури, обговорення організації життя пацієнта під час періоду лікування та по його завершенню. Сюди входять і розмови, які покликані супроводжувати всі інструментальні дії і служити не стільки завданню інформування пацієнта, а радше емпатичному супроводу пацієнта, його моральній і психологічній підтримці. А отже – це медична послуга, хоч нерідко вона і випадає з поля зору медиків. Майже кожне речення містить у собі як фактичні, так і ціннісні елементи. І це не прості «світські бесіди», а діалоги лікаря з пацієнтом, нерідко далекі від ввічливості та аспектів пізнання, проте покликані сприяти встановленню правильного діагнозу.

Тому саме для досягнення спільного діагностичного та терапевтичного розуміння сьогодні зростає потреба в консультуванні в медичній допомозі, беручи до уваги мовні та культурні труднощі. На додаток до соціографічних та медичних факторів, таких як вік, стать, соціальна та сімейна ситуація, а також стан здоров'я пацієнтів, люди часто також стикаються з мовними проблемами під час медичної консультації та догляду. У цьому контексті проблеми, пов'язані з мовою, часто розглядаються як причина невдоволення всіх, хто бере участь у розмові, що може або запобігти, або невинувато посилити сприйняття культурних відмінностей, які або не розуміють, або неправильно розуміють. Вони також можуть сприяти непорозумінням і помилкам у медично-фармацевтичних рекомендаціях і, таким чином, мати згубний вплив на безпечне обслуговування пацієнтів. У зв'язку з цим особливе значення має культурно-чутлива комунікація, покликана приносити значну користь консультуванню та лікуванню в прикладній медичній практиці. Серед іншого, до них відносяться оптимізація взаємодії з пацієнтами та їхніми рідними, більша задоволеність усіх залучених сторін при вирішенні міжкультурних ситуацій, уникнення людської помилки, більш орієнтоване на пацієнта консультування та лікування; підвищення якості та безпеки лікування. Розвиток міжкультурних компетенцій вимагає більшої уваги до процесу консультування та лікування осіб, які не володіють державною мовою. Те, що уявлення про хворобу, здоров'я, страждання та біль, а також уявлення про роль медичного персоналу та терапевтичних

заходів можуть змінюватися залежно від культури, не є новим відкриттям для досліджень у галузі медичної етнології, медичної антропології та транскультурної медицини. Тому варто б звернути увагу на роль та доступність тренінгів для медичних працівників, послуг усного перекладу та багатомовних інформаційних ресурсів.

Постійне підвищення міжкультурної кваліфікації в медичних професіях відіграє важливу роль у просуванні міжкультурної компетенції у повсякденній медичній практиці та у становленні культурно-чутливої охорони здоров'я.

ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ ЗАБРУДНЕННЯ АТМОСФЕРНОГО ПОВІТРЯ НА РИЗИК ЗАРАЖЕННЯ COVID-19

Кононенко К.М.

Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка,
м. Полтава

Забруднення атмосферного повітря є однією з найсерйозніших проблем екології та охорони здоров'я. Численні дослідження доводять, що воно може призвести до розвитку багатьох захворювань, включаючи респіраторні інфекції. Пандемія Covid-19 викликала занепокоєння щодо можливого зв'язку між забрудненням атмосферного повітря та ризиком зараження цим вірусом. Цей взаємозв'язок може бути пояснений тим, що забруднення повітря може пошкодити дихальні шляхи та зробити людей більш вразливими до сприйняття інфекції.

Проблемі взаємозв'язку між забрудненням атмосферного повітря та формами перебігу Covid-19 присвячені наукові розвідки О. Бабаєвої, В. Березнякова, О. Висоцької, О. Волошкіної, А. Гончаренка, О. Жукової, В. Маслової, Г. Мохорт, А. Подаваленко, Р. Сіпакова, В. Трофімович, Т. Шаблій та інших.

Нещодавні дослідження, проведені у США виявили тривожний зв'язок між забрудненим повітрям та летальністю від Covid-19. Згідно з отриманими результатами, ризик смерті від вірусу може зростати на 15% у регіонах, де протягом кількох років до пандемії спостерігалось навіть незначне збільшення рівня дрібних частинок в атмосфері.

Дослідження, проведене Сієнським та Орхуським університетами, передбачало порівняння рівня забруднення повітря та смертність від Covid-19 у різних регіонах Італії. Вчені виявили, що в регіонах Ломбардія та Емілія Романья, де рівень забруднення повітря значно вище, летальність від вірусу була майже вдвічі вища (12%), ніж у решті країни (4,5%). Дослідники припускають, що забруднення повітря може бути додатковим фактором, який пояснює високий рівень смертності на півночі Італії.

Філіпінське дослідження підтвердило гіпотезу, висунуту італійськими лікарями. Майже всі пацієнти, які померли від Covid-19 в країні, мали